

завданих порушенням зобов'язання, і необхідних витрат на утримання об'єкта довірчої власності, якщо договором не передбачено інше.

Ключові слова: право довірчої власності, об'єкт довірчої власності, порядок звернення стягнення.

Ключевые слова: право доверительной собственности, объект доверительной собственности, порядок обращения взыскания.

Key words: the right of trust property, the object of trust property, the procedure for recovery.

КИЛИМНИК ЮЛІЯ АНАТОЛІЙВНА

*Національний університет «Одеська юридична академія»,
аспірантка кафедри цивільного права*

ЩОДО ВИЗНАЧЕННЯ ПРАВОВОГО СТАТУСУ УЧАСНИКІВ ВОЛОНТЕРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Одним з пріоритетних напрямків розвитку державності в Україні на сучасному етапі є створення необхідних стимулів для зміцнення інститутів громадянського суспільства. Масштабність соціальних проблем, що стоять перед суспільством, спонукає державу до стимулювання діяльності невідомості підприємницьких організацій як інституту громадянського суспільства. У зв'язку з цим особливе місце в системі невідомості підприємницьких організацій відводиться саме волонтерським організаціям, які беруть на себе значну частку навантаження у розв'язанні цих проблем. Це стосується, в першу чергу, підтримки малозабезпечених і нужденних верств населення: інвалідів, безробітних, жертв репресій, осіб, які постраждали внаслідок стихійного лиха, військових конфліктів і т.д. На відміну від державних структур з їх бюрократичними витратами й недостатністю фінансування, волонтерські організації здатні швидко реагувати на запити таких верств населення та оперативно надавати допомогу там, де вона дійсно необхідна, тим, хто її гостро потребує. Волонтерство є елементом системи громадянських відносин та має багатогранний характер.

Аналіз здійснення волонтерської діяльності і положень чинного законодавства дозволяє виділити наступних учасників волонтерської діяльності: волонтер, волонтерська організація та отримувачі волонтерської допомоги. Розглянемо більш докладно статус кожного із зазначених суб'єктів.

Волонтерами — відповідно до положень закону «Про волонтерську діяльність», можуть стати громадяни України, іноземці та особи без громадянства, які перебувають в Україні на законних підставах, які є дієздатними. Особи віком від 14 до 18 років здійснюють волонтерську діяльність за згодою батьків (усиновлювачів), прийомних батьків, батьків-вихователів або піклувальника [1].

Організатори волонтерської діяльності. Відповідно до положень чинного законодавства благодійниками вважаються особи, які здійснюють благодійні пожертвування в формах: безкорисливої (безоплатної або на пільгових умовах) передачі у власність майна, в тому числі грошових коштів і (або) об'єктів інтелектуальної власності; безкорисливого (безоплатного або на пільгових умовах) наділення правами володіння, користування і розпорядження будь-якими об'єктами права власності; безкорисливого (безоплатного або на пільгових умовах) виконання робіт, надання послуг благодійниками — юридичними особами. Слід також зазначити, що юридичні особи, які здійснюють благодійні пожертвування в формі безкорисливого виконання робіт і надання послуг, можуть займатися організацією волонтерської діяльності. Тому, серед суб'єктного складу учасників благодійної діяльності слід виділити організації діяльність яких направлена на організацію волонтерської діяльності громадян. Правовий інститут невіддільності організацій є механізм реалізації громадських ініціатив в суспільстві й водночас є відображенням соціальної політики, що проводиться державою. Являючись важливим правовим інститутом, невіддільні організації одночасно є інструментом держави та суспільства, який сприяє досягненню соціальних, соціально значущих благ. Волонтерська організація — соціально орієнтована невіддільна організація, що здійснює волонтерські програми й проекти, повертає до своєї діяльності волонтерів, від імені та за дорученням якої діє волонтер [2, с. 443].

Однак, чинне законодавство не використовує поняття «організатор волонтерської діяльності». Під організаторами волонтерської діяльності слід розуміти невіддільні організації будь-якої форми власності, які організаційно забезпечують волонтерську діяльність. На наш погляд слід на рівні законодавства закріпити й надати організаторам волонтерської діяльності наступні права: на отримання інформації від державних органів та органів місцевого самоврядування щодо сфер волонтерської діяльності.

Отримувачі волонтерської допомоги. Отримувачами волонтерської допомоги є фізичні та юридичні особи, що є неприбутковими організаціями, які отримують таку допомогу [3]. Право на отримання волонтерської допомоги можна розглядати як самостійне право людини. На це вказують міжнародні документи. Держава не може забороняти, обмежувати отримання волонтерської допомоги яку потребують громадяни та організації, це твердження можна застосувати лише щодо осіб, які використовують допомогу відповідно до цілей, на які вона надається.

Отже, з урахуванням різних схем правових зв'язків виділяються такі учасники волонтерської — як волонтер, волонтерська організація, отримувачі волонтерської допомоги.

Список використаної літератури:

1. Про волонтерську діяльність. Відомості Верховної Ради України (ВВР). 2011. № 42. ст.435.

2. Кривенко Ю. В. Цивільно-правовий статус волонтера. Правові та інституційні механізми забезпечення розвитку держави та права в умовах євроінтеграції : матеріали Міжнародної науково-практичної конференції (20 травня 2016 р., м. Одеса) : у 2 т. Т. 2. Відп. ред. М. В. Афанасьєва. Одеса : Юридична література. 2016. С. 442-444.
3. Про волонтерську діяльність. Відомості Верховної Ради України (ВВР). 2011. № 42. ст.435.

Ключові слова: волонтерська діяльність, волонтер, волонтерська організація, отримувач волонтерської допомоги.

Ключевые слова: волонтерская деятельность, волонтер, волонтерская организация, получатель волонтерской помощи.

Key words: volunteer activity, volunteer, volunteer organization, recipient of volunteer assistance.

ХИЖНЯК АНАСТАСІЯ ВОЛОДИМИРІВНА

*Національний університет «Одеська юридична академія»,
аспірантка кафедри цивільного права*

ЩОДО ЦИВІЛЬНО-ПРАВОВОГО ОБОВ'ЯЗКУ ЗБЕРЕЖЕННЯ БАНКІВСЬКОЇ ТАЄМНИЦІ

Інститут банківської таємниці носить міжгалузевий характер [5, с.181], адже відносини отримання, зберігання, розкриття та відповідальності за несанкціоноване розкриття інформації, що складає банківську таємницю, регулюються одразу декількома галузями права. Норми цивільного, господарського, фінансового, адміністративного, адміністративного, кримінально-процесуального та декількох інших галузей права визначають межі здійснення права особи на збереження банківської таємниці.

Право на збереження банківської таємниці справедливо відноситься до цивільних прав, адже у своїй природі воно конкретизує та відображає сукупність особистих немайнових прав, пов'язаних із захистом честі, гідності та ділової репутації особи (право на таємницю приватного життя) [3; 6].

Здійснення суб'єктивних цивільних прав нерозривно пов'язане з виконанням обов'язків. З позицій загальнотеоретичної юриспруденції суб'єктивний обов'язок – це міра необхідної поведінки, якої повинен дотримуватись зобов'язаний суб'єкт згідно з вимогами законодавства та уповноваженого суб'єкта для задоволення його законних інтересів. Відповідно до ч. 1 ст. 14 ЦК України цивільні обов'язки виконуються у межах, встановлених договором та актом цивільного законодавства [7].

Ч.1 ст. 61 Закону «Про банки і банківську діяльність» встановлює обов'язок банку щодо збереження банківської таємниці шляхом обмеження кола осіб, що мають доступ до інформації, яка становить банківську таємницю; організації спеціального діловодства з документами,